

rechter», zei ze in zich zelven, «die daar met de groote pruik».

De rechter, moet je weten, was de Koning en daar hij op de pruik zijn kroon droeg (kijk maar naar de plaat tegenover het titelblad, als je wilt weten, hoe hij dat deed), scheen hij heelemaal niet op zijn gemak. Zeer zeker stond het hem niet goed.

«En dat is de bank der gezworenen», dacht Alice, «en die twaalf schepsels» (ze moest wel zeggen «schepsels», omdat sommige onder hen viervoetige dieren, andere vogels waren) zijn, naar ik vermoed, de gezworenen». Ze zei dit laatste woord twee of drie maal in zich zelve en wel met zekeren trots, want ze meende en met recht, dat slechts zeer weinig meisjes van haar leeftijd er de beteekenis van zouden weten.

De twaalf gezworenen zaten allen druk op leien te schrijven. «Wat voeren ze uit?» fluisterde Alice den Griffioen toe. «Ze kunnen toch niets te schrijven hebben vóór het proces is begonnen».

«Ze schrijven hun namen op», fluisterde de Griffioen, «omdat ze bang zijn, dat ze die vergeten zullen vóór het proces is afgelopen».

«Domme schepsels!» begon Alice op luiden,

verontv
want h
zaal!»
wie er

Alice
zwoeren
en ze
wist, h
dit wo
«Daar
het pr

Een
Dit ke
achter
schoon
dit zo
Kees
eigend
naar g
verden
veel, e

«He
zei de
Hie
tromp